

Thư Gửi Các Bạn Mình – Số 14

Các Bạn Mình thân mến,

Trong thư tháng trước, lúc sắp gửi cho Các Bạn thì nghe tin bọn khủng bố nổ súng giết chết 130 người dân vô tội tại Paris, thủ đô nước Pháp. Mình có gửi email hỏi thăm mấy người bạn Đà Lạt ở Paris, mọi người vô sự. Mừng! Qua tháng 12, ngày 2, một vụ khủng bố lại xảy ra tại thành phố San Bernardino, California, khiến 14 người thiệt mạng và 17 người khác bị thương. Cũng có gửi email hỏi xem có ai là người của Đà Lạt bị nạn hay không. Không có ai. Mừng lắm! Nhưng rồi nổi mừng bỗng dưng hụt hẫng khi nghe tin trong số 14 người bị sát hại, có một thiếu nữ Việt Nam tên Nguyễn Thị Thanh Tín. Người thiếu nữ Việt Nam này làm công việc kiểm soát an toàn thực phẩm của thành phố. Trước đó một tuần, cô cùng vị hôn phu đưa nhau đi mua sắm và thử trang phục để chuẩn bị cho lễ cưới sẽ tổ chức vào năm tới. Thật đau thương! Đau thương cho gia đình

và cho cả cộng đồng Người Việt tị nạn ở hải ngoại. Cô Nguyễn Thị Thanh Tín theo gia đình đến Mỹ lúc mới tám tuổi, học hành thành đạt, có công việc tốt và tương lai là một gia đình hạnh phúc như những ước nguyện của bao thiếu nữ Việt Nam khác... Hãy góp lời cầu nguyện chung cho những người vô tội bị bọn khủng bố cuồng tín sát hại. Trong khi các cơ quan thi hành luật pháp Hoa Kỳ đang điều tra xem có phải là một vụ khủng bố hay không thì mình quả quyết rằng đây đích thực là một vụ khủng bố. Xem qua lý lịch và hành trạng cùng những chứng cứ tìm được trong vòng ba ngày đầu, không thể có kết luận nào khác hơn là những kẻ giết người này là bọn khủng bố. Dĩ nhiên trong một quốc gia thượng tôn pháp luật và sự công chính của một nền pháp lý, mọi việc phải được làm sáng tỏ 100% mới kết luận được là khủng bố hay không phải là khủng bố. Những năm đầu tiên của thế

kỷ thứ 21, nhân loại đã chứng kiến nhiều vụ khủng bố xảy ra khắp nơi. Nhưng cũng không nên đồng hóa tất cả những vụ giết người đều là khủng bố. Một anh bị thần kinh nổi cơn vác súng đi rĩa bậy làm chết người, một chị do ghen tuông bắn chết anh chồng, một thanh niên say rượu gây gổ với bạn rồi lấy súng bóp cò....chắc chắc không phải là khủng bố. Với cái hiểu thô thiển nhất của mình thì khủng bố phải hội đủ điều kiện sau: Chúng là thành viên được huấn luyện của một tổ chức được trang bị một “niềm tin” có thể là niềm tin tôn giáo, niềm tin về một học thuyết, một chủ nghĩa, một tín điều nào đó. Trong lịch

sử của nhân loại từ cổ chí kim đã có nhiều kẻ, nhiều tổ chức cứ cho tôn giáo của mình, hay học thuyết, chủ nghĩa, tín điều của mình là “duy nhất đúng” nên họ không chừa bất cứ một thủ đoạn nào để triệt hạ những ai không theo những điều mà họ tin. Thế kỷ 20 có chủ nghĩa phát xít Đức đã tiêu diệt hàng chục triệu người Do Thái. Trước đó, từ năm 1917, chủ nghĩa Cộng sản được mệnh danh là **cách mạng bạo lực** bùng phát tại Nga đã mang tai họa đến cho nhân loại với hơn một trăm triệu người trở thành nạn nhân của chúng và hậu quả còn kéo dài đến ngày nay, đặc biệt là đối với dân tộc Việt Nam. Đầu thế kỷ 21, sự xuất hiện của các tổ chức Hồi giáo cực đoan đang là nỗi kinh hoàng của nhân loại. Có vẻ đây là những khởi động của cuộc thế chiến thứ ba. Chắc chắn sẽ còn nhiều nỗi kinh hoàng bao trùm nhân loại.

Các Bạn Mình thân mến,

Viết cho Các Bạn Mình hơn cả chục lá thư rồi nhưng có một điều mà người viết thư quên nói. Đó là khi dùng ba chữ “Các Bạn Mình” thì người viết thư đã tự coi mình là một trong những Các Bạn Mình. Trong người có ta, trong ta có người là vậy. Ba chữ “Các Bạn Mình” luôn luôn được viết Hoa. Mong Các Bạn Mình tiếp tục đọc thư để thư giản... Cuối năm, ngày cùng tháng tận mà nhắc chuyện không vui, chắc Các Bạn cũng không vui. Tuy nhiên, Các Bạn Mình đang sống trong một đất nước được gọi là tự do với đầy đủ các tiện nghi vật chất tối thiểu và về mặt tinh thần, không đến nỗi phải quá “thiếu thốn”. Vậy nên, cùng chia sẻ sự mất mát đau buồn của người đồng loại, người đồng hương âu cũng là lẽ thường của tình người. Xin Các Bạn Mình hãy cầu nguyện cho mọi người quanh ta được sống bình yên hạnh phúc như những lời chúc tụng mà Các Bạn Mình sắp sửa gửi đi trong những ngày đầu năm dương lịch và đặc biệt, những ngày đầu năm mới âm lịch sắp tới. Tháng 12 rồi Các Bạn ơi! Đầu năm cuối năm, đầu tháng cuối tháng, đầu tuần cuối tuần và ...một cái đầu cái cuối nữa... Đó là đầu đời cuối đời. Thời gian đi quá nhanh? Trôi quá nhanh hay là phi quá nhanh? Theo mình thì thời gian đã phi nước đại. Nó luôn luôn phi trước mặt mình, không thể nào chạy theo kịp, bởi thời gian càng ngày càng chạy nhanh mà Các Bạn Mình mỗi ngày bước càng chậm. Này nhé, Các bạn Mình cứ thử nhìn lại mấy “tấm ảnh ngày xưa” của mình lúc đầu còn húi cua so với mấy tấm hình mới chụp vài năm nay thì biết thế nào là phải lẽ độ với “ông cố ngoại thời gian”. Cách đây không lâu, mình có nhận mấy email gửi đến với tựa đề “Bóng Thời Gian” có kèm theo nhiều hình ảnh của các minh tinh tài tử với hai khuôn mặt: một – lúc còn trẻ và một – lúc về già. Nhìn vào hai tấm hình để đối chiếu thì eo ôi! Nếu không có tấm ảnh chụp lúc còn xuân xanh thì Các Bạn Mình chẳng thể nào nhận ra chị nàng hoặc anh chàng đó là ai cả. Điển hình như tấm ảnh của cụ bà Brigitte Bardot. Chị minh tinh này nổi tiếng với những phim nàng đóng vào những năm 50-60 của thế kỷ 20 trong đó có một số phim mà Các Bạn Mình dành dụm tiền để đi xem như La Verité, Futures Vedettes, Helen De Troy, Une Parisienne, La lumière d’ en Face... vân vân...mà cô nàng này đóng lúc

tuổi nàng chừng hai mươi ba mươi và làm tốn không biết bao nhiêu là giấy mực của thế gian vì thời đó chưa có cái gọi là I meo I móc như thế kỷ 21 này. Bây giờ thì xin mời Các Bạn Mình xem hai tấm ảnh của nàng Bê Bê và của bà cố nội Bi Bi để rồi vắt chân lên trán chiêm nghiệm về cái dung nhan của mình với chút lòng oán trách ông trời cao xanh. Thêm một chút ý có hơi đụng chạm (vái trời cho quý vị phu nhân đừng đọc thư này). Đó là: nếu là **quý phu nhân** thì (tui gọi là **Bê Trên** theo kiểu nói vui trong anh em Hường Đạo) có thể dùng “dao kéo” để làm cho trẻ lại năm bảy tuổi, chẳng những thế mà còn xinh hơn cái sắc đẹp trời cho nữa. Còn cánh nam nhi chúng ta thì bó tay phải không Các Bạn Mình? (nói vậy chứ cũng có vài anh già dư tiền đi thẩm mỹ viện đấy!). Trường hợp anh tài tử điển trai như Alain Delon cũng chung số phận già như chị Bê Bê nói trên. Anh chàng này cũng đóng nhiều phim nổi tiếng lắm, chẳng hạn như Samurai, The Leopard, Purple Noon...Thời còn đi học cũng như sau này về làm việc ở Sài Gòn, hễ thấy có phim do Alain Delon đóng thì thế nào mình cũng mò đi xem cho được. Thời xa xưa Các Bạn Mình cũng thích Alain Delon cũng như cô nàng Brigitte Bardot nên trong phòng học của Các Bạn Mình thế nào cũng có vài tấm ảnh của minh tinh tài tử cắt ra từ các tạp chí để dán lên vách mà chiêm ngưỡng trong đó có nàng Bê Bê và chàng Alain. Các Bạn Mình có còn nhớ cách đây không lâu vụ nàng Bê Bê phản đối những nhà sản xuất áo choàng bằng lông thú nhằm cổ võ cho việc ngưng sát hại thú để lấy da làm áo trang sức mắc tiền? Không biết thời xuân xanh nàng có mặc áo choàng làm bằng lông thú để đóng phim hay chỉ mặc vài mảnh vải mùa hè mà bây giờ la lối rùm beng như thế nhỉ? Nhưng nói gì thì nói, Các Bạn Mình nhìn vào hai tấm ảnh, một của chị già Brigitte Bardot 81 tuổi và một của anh già Alain Delon chỉ thua chị già một tuổi thì nói theo kiểu các nhà quảng cáo mỹ phẩm: Da của chị già đã từ từ biến thành da cổ chú gà Tây, còn da của anh già giống da cổ chị gà Ta (ngôn ngữ Việt Nam ta gọi là Gà Đi Bộ). Nói chuyện “trẻ trẻ già già” hay chuyện “đầu đời cuối đời” là để Các Bạn Mình đọc cho vui

chứ chẳng có ý gì khác. Nếu Các Bạn Mình tiếp tục vui vẻ cho đến cái tuổi “bát thập, cửu thập hay thập thập” mà chụp hình vẫn còn “manger photo”, mặt mày trông vẫn “bảnh toàng” như chàng Alain là mình đây mừng lắm. Hy vọng thế đi nhé.

Các Bạn Mình thân mến,

Từ sau lễ Tạ Ơn, nhiều nhà của cư dân và các trung tâm buôn bán, các cửa tiệm bắt đầu trang trí, treo đèn kết hoa với những hình ảnh ý nghĩa đủ màu sắc cho Mùa Lễ Giáng Sinh. Xem trên truyền hình thấy căn nhà ở tạm của vợ chồng con cái ông Obama là tòa Bạch Ốc cũng đã cho dựng cây thông Giáng sinh như là một tập tục của các đương kim người trọ (có thể gọi là chủ nhà trong một thời gian ngắn, 4 hoặc 8 năm) của Tòa Nhà Trắng. Nhiều gia đình lục tục đi bê các cây thông về đặt vào một nơi trang trọng nhất trong nhà rồi kết đèn nhấp nháy đủ màu sắc để đón chào ông già Noel mang túi quà vào phân phát cho đám trẻ trong nhà. Nhưng chưa thấy ông già Noel đâu mà trước đó đã thấy thiên hạ tốn tiền quá nhiều. Người ta đổ xô đi vào các trung tâm mua sắm hàng hóa và đồ chơi để làm quà cho những người thân trong gia đình và cả bạn bè. Xem ra, nếu làm theo thủ tục “đầu tiên” thì tốn cũng khá bộn bạc chứ chẳng phải chơi. Ở xứ Cờ Bông (Nam Kỳ gọi là Bông, Bắc Kỳ gọi là Hoa) ai không có quà cũng chả sao nhưng đám trẻ con mà thiếu quà thì không được với chúng đâu. Gia đình có hai ba đứa con nhỏ lại thêm năm bảy đứa cháu, con chú con dì con cô...thì tiền mua quà cũng phải mất ít nhất cả tuần lương. Ấy là nói quà cáp loại “bình dân học vụ” thôi đó. Có một điều khác trong mùa lễ Giáng sinh ở xứ “Cờ Bông” và Việt Nam mình ngày xưa (ý nói trước tháng Tư 1975) là người Thiên chúa giáo ở Việt Nam ngày ấy hầu như chẳng mấy ai đi mua sắm quà để cho con cho cháu chứ đừng nói đến bà con không phải là tín đồ Thiên chúa, họ chỉ lo sao cho có những món ăn thịnh soạn trong mấy ngày lễ để người thân và con cháu quây quần ăn uống trong phạm vi gia đình là hạnh phúc lắm rồi. Mình đây con nhớ cứ đến mùa lễ này thì các gia đình Thiên chúa giáo thường phải có món ăn chính là gà (gà Ta chứ không phải gà Tây đâu nghen). Sở dĩ biết như vậy là nhờ mấy thằng bạn học cùng lớp “có đạo” kéo về nhà để xơi “réveillon” vào lúc “nửa đêm về sáng” sau khi cả lũ kéo nhau qua nhà thờ Con Gà đi vòng vòng xem hội chợ. Chắc Các Bạn Mình không quên những ngày hội chợ mở ra cả

tuần ở nhà thờ Con Gà vào những ngày cuối tháng mười hai lạnh lẽo. Hầu như năm nào bọn nhóc cũng rủ nhau có mặt ở đó. Nhớ Noel 1962, khi đó đang học đệ nhất thì mình đây và hai gã cùng lớp là Trương Sỹ Thực và Nguyễn Quang Tuyến cùng ngồi trên một chiếc xe gắn máy cũ mèm của Trương Sỹ Thực để chàng ta vặn tay ga rồ máy chạy sang viếng hội chợ, đi xem cảnh xem người cho đến khuya. Đi vòng vòng chán, Thực nhà ta ghé đến quày quay số trúng thưởng đứng xem một hồi, sau đó móc túi lấy tiền ra thử thời vận xem con chuột bạch nó chạy vào cái hang may mắn. Mới ra quân lần đầu, khi người điều khiển mở nắp hộp, chú chuột bạch bò ra, đưa mắt đảo dáo nhìn một hồi rồi chạy tót vô một cái hang ngay trước mặt, Sỹ Thực nhà ta trúng phần thưởng đặt ngay trên hang. Các Bạn Mình có biết phần thưởng là gì không? Đây nhá: một bộ nôi niêu soong chảo rất ư là linh kính bằng nhôm sáng chói. Không thể nào cứ ôm mớ đồ nhôm này để tiếp tục đi vòng vòng nên Sỹ Thực bèn giao cho hai thằng bạn thân, mỗi đứa ôm một mớ, ngồi

phía sau xe để Thực nhà ta chạy về tận khu nhà ở của các giáo sư trong khuôn viên trường Trần Hưng Đạo (Thực ở chung với giáo sư Trương Văn Hoàn). Hai gã thắp tùng theo Sỹ Thực vui đâu chẳng thấy, chỉ thấy ngời ép mình sau xe nín thở cố giữ cho mớ nôi niêu soong chảo khỏi rơi xuống đường. Ước gì những hoạt cảnh trên được tái diễn! Vui một mùa Giáng sinh và nhớ cả một đời. Đêm mùa đông năm ấy không thể nào quên được. Bác Thực và bác Tuyến có nhớ không nhỉ?

Giờ thì cũng nên nhắc đến chuyện ăn uống một chút để nhớ một người bạn đã vĩnh viễn ra đi hơn hai năm nay. Số là trong lớp có nhiều bạn đi nhà thờ nhưng chỉ có anh chàng Nguyễn Hữu Nhu là thường rủ rê vài đứa bạn thân về nhà xơi “réveillon” sau khi đi xem hội chợ ở nhà thờ Con Gà. Nhà Nhu ở ấp Cô Giang, ông bà cô của Nhu rất thương đám bạn bè của con nên đã để sẵn phần ăn cho

bọn nhỏ. Thế là mấy cái bao tử đói meo vì đi bộ cả mấy tiếng đồng hồ được bù đắp bằng một bữa ăn phải nói là “vô cùng thịnh soạn”. Ăn xong cả bọn kéo nhau vào phòng của Nhu lăn ra mà ngủ chẳng biết trời trăng gì ráo. Khoảng mười một giờ sáng hôm sau, cả lũ lóp ngóp bò dậy rửa mặt súc miệng (không đánh răng!), sau đó ông bà cô của Nhu lại cho ăn thêm một bữa thật no nê trước khi vui vẻ chia tay ai về nhà nấy. Nguyễn Hữu Nhu cũng là dân chơi văn nghệ lẫn thể thao, tính tình vui vẻ hiền hòa và cũng không thiếu chất tếu trong người.

Trên đây là hai trong số rất nhiều kỷ niệm mùa Giáng sinh ở Dalat năm nào ở tuổi học trò. Nay mỗi người một nơi, mỗi người một cõi - sống và chết. Nghĩ cũng buồn cho cái cuộc đời ở trần thế này. Các Bạn Mình xin hãy nguyện cầu cho bạn của chúng ta được an vui nơi cõi Vĩnh Hằng: bạn Nguyễn Hữu Nhu.

Đang định viết câu kết Thư Gửi Các Bạn Mình số

14 – số cuối năm 2015, chợt nhớ đến một bài hát nói về Giáng Sinh được nghe nhiều lần trong mấy tuần đầu tháng 12 vừa qua. Thực sự mình không biết tựa đề của bài hát này, tác giả là ai nhưng có một câu trong bài hát mình không thể nào quên khi nghe ông ca sĩ Elvis Phương hát mấy chục năm trước. Đó là câu: **“Bao nhiêu năm Chúa xuống nhân gian, bấy nhiêu lần anh nhớ người yêu”**. Câu hát nghe ra cũng ngỡ ngàng vì anh chàng si tình này bị “người yêu vác chiếu theo chồng” trong bài hát đã quen người chàng yêu **hơn hai nghìn năm** rồi. Nghĩa là chàng ta sinh ra cùng lúc với Chúa. Nhớ người yêu vài ngày hay vài tuần đã hụt hơi, huống chi nhớ đến ngoài hai ngàn năm. Khâm phục! Khâm phục!

Đọc thư này xong là Các Bạn Mình chuẩn bị tiệc tùng quà cáp cho đêm vui Giáng Sinh. Từ xứ Texas mùa đông lạnh lẽo xin gửi lời chúc An Lành đến Thầy Cô và Các bạn: **Một Mùa Giáng Sinh và Năm Mới 2016 Hạnh Phúc.**

Phong Châu

Mùa Giáng Sinh 2015

Mỗi lá thư một tấm hình: Ban Văn Nghệ Trường Trần Hưng Đạo NK 1962-1963. Hàng sau trái sang phải: Lê Mạnh Trí, Nguyễn Đức Quang, Nguyễn Hạnh Phúc, ...?, Lê Đình Hồi. Hoàng Kim Châu, ...Thường. Hàng trước: Dũng, Võ Sanh Thành, Trương Sỹ Thực, Bùi Bích Liên, Nguyễn Thị Bạch Tuyết, Công Tăng Tôn Nữ Xuân Ninh, Lê Mộng Hoa, GS Nguyễn Văn Thành. Tất cả đều đã ngoài tuổi thất thập. Hai người đã mất: Nguyễn Đức Quang và Võ Sanh Thành

